

Arrest

nr. 147 098 van 4 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juli 1999 dient de verzoekende partij, die thans verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, onder een valse identiteit een asielaanvraag in. Op 14 september 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 18 november 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoekende

partij. Bij arrest nr. 90.106 van 9 oktober 2000 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 12 november 2001 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 23 juli 2007 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 4695 van 11 december 2007 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing. Bij beslissing van 27 december 2007 wordt de aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 10.239 van 21 april 2008 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 18 september 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 december 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 15 februari 2008 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 juni 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 1 juli 2008 wordt aan de verzoekende partij tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 9 september 2009 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 22 juli 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 18 augustus 2010 wordt aan de verzoekende partij tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 1 september 2010 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 11 januari 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 21 januari 2011 wordt aan de verzoekende partij tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 60 173 van 26 april 2011 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 28 januari 2011 dient de verzoekende partij een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 maart 2012, met kennisgeving op 4 april 2012, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 98 137.

1.8. Blijkens de bestreden beslissing dient de verzoekende partij op 30 april 2012 een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 2 mei 2013, met kennisgeving op 20 mei 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt ter staving van haar identiteit en nationaliteit een kopie van haar geboorteakte voor. Dit document kan niet weerhouden worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt IIC 1-b) bepaalt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Bovendien dient opgemerkt te worden dat een geboorteakte niet dezelfde bewijswaarde heeft; "Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document én heeft het niet dezelfde bewijswaarde." (RVV nr. 11335 van 19.05.08). Voorts legt verzoekster een akte van de gezinssamenstelling voor, wat evenmin aanvaard kan worden als identiteitsbewijs, gelet op hogervernoemde omzendbrief. Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, zoals

begrepen in de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b), noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld. (...)"

2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 98 137.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij het volgende aan: *"Schending van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout".*

Het middel luidt als volgt:

"1.

Dat verweerder in de verzoekster betekende onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat verzoekster heeft nagelaten op het ogenblik van de indiening van haar aanvraag een identiteitsdocument neer te leggen zoals bepaald in het art. 9bis Vw.

Dat er evenwel sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. "*

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoonst" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001,12).

Uit deze terminologie vloeit voort dat een vreemdeling, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken.

Uit het advies van de Raad van State bij de wetswijziging blijkt eveneens duidelijk dat "beschikken" dient geïnterpreteerd te worden als "overleggen" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001,184).

De wetgever stelt dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document "de identiteit onzeker is" en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een identiteitsdocument dient te worden overgemaakt in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager (zonder dat hierbij de uitdrukkelijke vereiste wordt gesteld dat dit document bij de inleidende aanvraag zelf zou moeten worden gevoegd).

In casu maakte verzoekster aan verweerder bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf, een kopie van haar geboorte- en familiecertificaat over.

Verzoekers echtgenoot, de heer de heer B.B. (...) alias M.B. (...), maakte bij dezelfde aanvraag een kopie van zijn Albanees paspoort en geboortecertificaat over.

Verweerder beschikte derhalve, op het ogenblik dat hij zich uitsprak over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, over door verzoekster overgemaakte Albanese identiteitsdocumenten (geboorte-en familiecertificaat) en over het paspoort en geboortecertificaat van haar echtgenoot. eveneens van Albanese nationaliteit. waardoor verweerder toch in de mogelijkheid was om zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de verzoekster en waardoor verzoekster, overeenkomstig art. 9bis Vw., wel degelijk het bewijs heeft geleverd dat zij over een identiteitsdocument beschikt.

Verzoekster benadrukt dat hiermee is voldaan aan de doelstelling die de wetgever heeft vooropgesteld!!!

Dat verweerder geenszins motiveert waarom met het paspoort verzoeksters echtgenoot geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van verzoekster (en haar echtgenoot) ingediende aanvraag.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

2.

Dat voorts dient opgemerkt te worden dat het artikel 9bis, §1 Vw. noch de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 dd. 21.06.2007 (B.S. dd. 4.07.2007) uitdrukkelijke voorwaarden stellen aangaande het identiteitsbewijs dat door de aanvrager van een verzoek 9bis Vw. dient te worden neergelegd.

De Omzendbrief van 21.06.2007 stelt algemeen dat "enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart kunnen aanvaard worden

Dat uit het art. 9bis, §1 Vw. en uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 dd. 21.06.2007 (B.S. dd. 4.07.2007) dient afgeleid te worden dat op basis van het voorgelegde document de identiteit met voldoende zekerheid dient komen vast te staan.

Dat dient vastgesteld te worden dat uit de verschillende door verzoekster en haar echtgenoot neergelegde identiteitsdocumenten, waaronder de geboorte-en familiecertificaten, afgeleverd door de Albanese autoriteiten en het paspoort van verzoeksters echtgenoot, de identiteit van verzoekster met voldoende zekerheid vaststaat (cf. vermelding van familie-en voornaam, geboortedatum en-plaats, nationaliteit, woonplaats, geslacht, plaats van afgifte, autoriteit die document heeft afgeleverd, foto,van verzoekster).

Dat verweerder nalaat te motiveren waarom de door verzoekster en haar echtgenoot neergelegde identiteitsbewijzen, afgeleverd door de Albanese autoriteiten, waarin de identiteit van verzoekster (en haar echtgenoot) met voldoende zekerheid wordt vastgesteld, niet kan weerhouden worden als een geldig "identiteitsdocument", zoals gesteld in het art. 9bis Vw.

Dat immers in de onontvankelijkheidsbeslissing genomen ten aanzien van de aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw. van verzoeksters echtgenoot geenszins enige twijfel wordt geuit aangaande de identiteit van verzoeksters echtgenoot (cf. stuk 3).

Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout.

Overigens dient verzoekster vast te stellen dat verweerder eerder is overgegaan tot het onontvankelijk verklaren van de door verzoekster en haar echtgenoot ingediende aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw. (cf. stuk 2).

Echter uit deze onontvankelijkheidsbeslissing dd. 11.01.2011 blijkt niet dat dat de aanvraag van verzoekster en haar echtgenoot destijds onontvankelijk werden verklaard om redenen dat de aanvraag niet vergezeld was van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart, terwijl verzoekster en haar echtgenoot steeds dezelfde identiteitsbewijzen bij hun aanvragen hebben gevoegd.

Dat verzoekster dient vast te stellen dat verweerder heeft nagelaten in de bestreden beslissing te motiveren waarom de door verzoekster neergelegde identiteitsbewijzen plots niet meer kunnen aanvaard worden als een geldig identiteitsdocument en waarom verweerder plots twijfelt aan de identiteit van verzoekster.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht."

3.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster voert de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Voorts stelt verzoekster dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft verzoekster in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekster ingediende aanvraag onontvankelijk is, met name het niet voldaan zijn van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Er wordt tevens aangegeven waarom de door verzoekster voorgelegde stukken niet kunnen worden aanvaard als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Er wordt geen schending van de formele motiveringsplicht aangetoond.

Waar verzoekster een schending aanvoert van de motiveringsplicht en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, merkt verwerende partij op dat zij een schending aanvoert van materiële motiveringsplicht. Dienaangaande, heeft de Raad reeds het volgende geoordeeld:

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

Voormelde bepaling voorziet dus in twee cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden, met name het beschikken over een identiteitsdocument en het bestaan van buitengewone omstandigheden. Het niet voldaan zijn van één van die voorwaarden volstaat derhalve om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat verwerende partij enerzijds heeft onderzocht of verzoekster een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd en anderzijds of verzoekster een voldoende motivering heeft aangegeven waarom zij geen identiteitsdocument heeft voorgelegd.

Waar zij kritiek uit op de bestreden beslissing omtrent haar geboorteakte, merkt verwerende partij op dat de Raad reeds het volgende heeft geoordeeld:

"De Raad wijst nogmaals op de Vreemdelingenwet en dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in welke gevallen niet dient voldaan te worden aan de vereiste dat een identiteitsdocument moet worden overlegd in het raam van een aanvraag op grond van artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De door de verzoeker aangegeven situatie, met name het voorleggen van een geboorteakte valt niet onder deze uitzonderingsbepalingen. Bovendien is een geboorteakte noch een internationaal erkend paspoort noch een gelijkgestelde reistitel noch een nationale identiteitskaart en

derhalve geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet(RW, 29 april 2012, nr. 60 614)

Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde. (R.v.V., 19 mei 2008, nr. 11.335)

Verzoekster kan evenmin ernstig voorhouden dat de akte van de gezinssamenstelling en het paspoort en de geboorteakte van haar echtgenoot zouden volstaan om aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde in haren hoofde te voldoen.

Een akte van gezinssamenstelling kan geenszins worden beschouwd als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Inzake de documenten van haar echtgenoot, dient te worden opgemerkt dat zij geen drager is van die documenten. Verzoekster dient zelf een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart voor te leggen waarvan zij zelf de titularis is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel of nationale identiteitskaart, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situatie te worden onderscheiden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- *de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;*

- *de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33)*

Zoals uit het administratief dossier blijkt, hebben zowel verzoekster als haar echtgenoot in het verleden verwerende partij reeds meermaals trachten te misleiden omtrent hun naam en nationaliteit.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster niet aantoonde dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing. Noch toont zij met haar betoog aan dat verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

De bestreden beslissing steunt op de correcte feitenvinding.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat verwerende partij, in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft geoordeeld dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde in hoofde van verzoekster niet voldaan is.

Het middel is ongegrond."

3.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.2. Bijgevolg voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt *in casu* nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2

(...)”

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1, van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste om te beschikken over een identiteitsdocument of zich te bevinden in een van de gevallen waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij, die weliswaar een uitgebreide doch theoretische uiteenzetting geeft inzake de voorwaarde aangaande het bewijs van de identiteit in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, betwist noch weerlegt dat de aanvraag wat haar betreft niet werd vergezeld van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart noch van een geldige motivering om van deze voorwaarde te worden vrijgesteld, motief van de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden blijkt uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet dat het niet vereist zou zijn de identiteit te staven door documentatie gevoegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van genoemde bepaling zelf.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij tracht aan te tonen dat zij voldaan heeft aan de voorwaarde inzake het bewijzen van haar identiteit doordat haar echtgenoot identiteitsdocumenten met betrekking tot zichzelf zou hebben overgemaakt, wat volgens haar de mogelijkheid biedt om zekerheid te krijgen omtrent haar identiteit. De verwerende partij kan immers worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat het de verzoekende partij zelf is die een internationaal paspoort, een gelijkgestelde reistittel of een nationale identiteitskaart dient voor te leggen waarvan zij zelf de titularis is. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat aan het doel dat de wetgever vooropstelt is voldaan door te verwijzen naar de documenten voorgelegd door en met betrekking tot haar echtgenoot, of dat van de verwerende partij kan worden verwacht dat zij in de bestreden beslissing motiveert waarom met de documenten voorgelegd door haar echtgenoot geen rekening dient te worden gehouden bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag in hoofde van de verzoekende partij zelf.

Het feit dat in de beslissing betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij geen twijfel wordt geuit met betrekking tot diens identiteit, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De omstandigheid dat een van de aanvragers wel aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zou voldoen brengt niet *ipso facto* met zich mee dat dit evenzeer geldt voor de andere aanvragers. De ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen immers te worden getoetst met betrekking tot elk van de aanvragers afzonderlijk.

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de door haar voorgelegde documenten, met name een geboorteakte en een familiecertificaat, gelet op de omzendbrief van 21 juni 2007 wel voldoen aan de vereisten inzake bewijs van identiteit overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hoewel in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inderdaad niet nader wordt toegelicht wat onder “*identiteitsdocument*” dient begrepen te worden, de omzendbrief van 21 juni 2007 wel aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvaard worden:

“(i)n dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden”.

In de bijhorende voetnoot wordt gesteld dat

“(d)eze interpretatie (...) steun (vindt) in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007”.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk wordt geoordeeld dat een geboorteakte en een familiecertificaat niet kunnen worden weerhouden als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aangezien zij noch te beschouwen zijn als een internationaal erkend paspoort noch als een gelijkgestelde reistitel noch als een nationale identiteitskaart.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 1 september 2010, die geleid heeft tot de beslissing van 11 januari 2011 waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard, dient erop te worden gewezen dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat de aanvragers geen buitengewone

omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hadden aangetoond. Uit de beslissing van 11 januari 2011 blijkt allerm minst dat de toen voorgelegde documenten ter staving van de identiteit van de verzoekende partij zonder meer werden aanvaard door de verwerende partij. De aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn onderhevig aan twee cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden. Het volstaat dat aan één van beide ontvankelijkheidsvoorwaarden, zoals hoger verduidelijkt, niet is voldaan opdat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk kan en moet verklaren. Zo dringt een onderzoek naar de voorgelegde documenten ter staving van de identiteit zich niet op als reeds werd vastgesteld dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan derhalve uit genoemde beslissing betreffende de voorgaande aanvraag, die onontvankelijk werd verklaard wegens gebrek aan dergelijke buitengewone omstandigheden, geenszins conclusies trekken met betrekking tot de voorgelegde identiteitsdocumenten. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij dient te motiveren waarom het neergelegde identiteitsbewijs “plots” niet (meer) kan aanvaard worden als een geldig identiteitsbewijs.

Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afzonderlijk dient te worden beoordeeld, zodat van de aanvrager kan verwacht worden dat hij telkenmale aantoonst te voldoen aan de aan de aanvraag verbonden wettelijke vereisten. Aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot identiteit dient overigens te worden voldaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij is niet van aard de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de (materiële) motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.3.4. Betreffende de voorgehouden schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonst dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

3.3.5. Het rechtszekerheidsbeginsel tenslotte is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit voorgaande bespreking blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

3.3.6. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de

schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3.7. Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN